

„Imádkozzunk!”

Köszöntés: Szám hozzá kiáltott, nyelvem őt magasztalta. Ha álnok szándék lett volna szívemben, nem hallgatott volna meg az Úr. De Isten meghallgatott, figyelt imádságom szavára. Áldott legyen Isten, mert nem utasította el imádságomat, szeretetét nem vonta meg tőlem.” (Zsolt 66,17-20). Ámen.

Kezdő ének: 168. dicséret: „Ó, Atya Isten, irgalmas nagy Úr...”

Előfohász: „[Istenünk, az Úr] hajlítsa magához szívünket, hogy mindig az ő útjain járjunk... Mivel tehát már elfogadtátok Krisztus Jézust, az Urat, éljete is őbenne. Gyökerezetek meg és épüljete fel őbenne, erősödjete meg a hit által, amint tanultátok, és hálaadásotok legyen egyre bőségebb.” (IKir 8,58; Kol 2,6-7). Ámen.

Előima

Örök és élő Isten köszönjük, hogy Atyánkká lettél. Te jól ismered a mi utunkat, amelyen néha céltudatosan és határozottsággal lépegetünk, máskor kétségek között, hogy talán eltévedtünk. Leborulunk Előtted, és bűnbánattal valljuk, hogy jól tudjuk, bajban vagyunk, de Te akkor is vársz minket, ha a helyes utat még nem találtuk meg. Önmagán senki sem tud segíteni, kérünk Te légy mindenki segítője és igazíts meg minket Fiad áldozata árán. Drága Úr Jézus Krisztus, köszönjük, hogy tanításod gyakorlatban mutatkozik meg. Dicsőítünk, hogy a keresztyén élet nem elmélet, amit jól meg kell tanulni és bemagolni. Add, hogy ebben az órában is érezzük tanításod lényegét: Te keresel bennünket, mi pedig megtaláltatunk. Kérünk Szentlélek Isten, helyez bennünket biztonságba, add kezünkbe azt a drága eszközt, amivel kiálthatunk. Fiad nevében, szenteld meg az igehirdető ajkát és az igehallgató ajkát, amiket kapcsoljon össze Igéd tisztasága. Ámen.

Textus: Máté evangéliuma 6,9

„Ti tehát így imádkozzatok: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy...”

Vasárnapot ünneplő Keresztyén Gyülekezet, Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Az imádság nem varázsfórmula, amely biztosan hat, hanem lehetőség. Az imádság nem a menny kódja, amit el kell mormolnunk, hogy teljes bizonyossággal bejuthassunk oda. Jézus azt mondja „így imádkozzatok” és nem azt mondja: „ezt imádkozzátok.” Jézus nem az imádság kötöttségére utal, hanem

a „hasonlóképpen“-re oktat. Nem a szavak egymásutánisága, hanem a szív állapota a lényeges. A két bibliai hely, ahol meg van örökítve Jézus tanítványai előtt elmondott imádsága, nem egyezik. (Mt 6,9-13; Lk 11,2-4) Kérdezhetnénk miért? Talán azért, mert valahol hiba csúszott a számításba? Nem. A mi Urunk nem kőbe vésett imádságot ad elénk, hanem szívbe írt igazságokat. Élő példa Jézus. Ő imádkozik. Ő így imádkozik. Az imádság gyakorlására ösztönöz bennünket is, mint egykori tanítványait. Drága testvérem! Gyakorlod magad az imádságban? Van gyakorlatod abban, amit Jézus a szívünkre helyez? Az imádság ugyanis egy jó gyakorlat a naponkénti életvizsgák közepette. Dietrich Bonhoeffer, német teológus, aki a fasiszta diktatúra áldozata lett, így vallott a gyakorlati keresztyénségről: „A keresztyén élet ma csak két dologból állhat: imádkozni és helyesen cselekedni az emberek között.“

Emellett Jézus imádsága közösségbe hívó imádság. Atyánk. Azt a szót használja, amivel Izráelben előzékenyen a családfőt vagy egy köztisztelőben álló idős férfit szólítottak meg a gyermekek és a fiatalabbak. Abban az időben senki sem merte ilyen közel engedni Izráel Istenét önmagához, csak Jézus. Ezt földi ember nem merte megtenni. Ezt nem használta senki az Úr megszólítására csak Jézus: „Abbá, Atyám! Minden lehetséges neked: vedd el tőlem ezt a poharat; mindazáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem amint te.” (Mk 14,36) Az első keresztyén közösségek átvették és élénken használták, mert tudták, hogy nem kiérdemelt a megszólítás, hanem mennyei jutalom: „Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: „Abbá, Atya!” (Róm 8,15) Mivel pedig fiak vagytok, Isten elküldötte Fiának Lelkét a mi szívünkbe, aki ezt kiáltja: „Abbá, Atya!” (Gal 4,6) A teljes bizalom és hűség kifejezése az Atya.

Mindemellett Jézus sehol sem nevezi az Atyát a mi atyánknak, sok helyen az „én Atyám” (Mt 10,33; Mt 11,27; Mt 15,13) és a „ti mennyei Atyátok” (Mt 5,16; Mt 5,48; Mt 6,1; Mt 6,8) szerepel. Egyetlen hely a Szentírásban, ahol Jézus

feljogosít bennünket arra, hogy így szólítsuk meg az Urat. Példát adott nekünk mindenben, először is abban, hogy Isten megszólítható. Másodszor, hogy csak Általa szólítható meg ilyen formában. Gyermeki voltunkat Isten egyszülött Fia garantálja. Jézus, Aki teljesítette az Atya akaratát. Ma Ővele és Őbenne kimondhatom: „Volt távolság az Atya és köztem, de Jézus mindent áthidalt. Hála érte!” Jézus helyre állítja a ma is torz istenképet és szülőképet egy szóval: „Atya.” Isten Jézus által gyönyörködik abban, ha mi Őt Atyánknak nevezzük. Ő édes Atyánk, akit úgy kell szeretnünk, mint földi atyánkat, és éreznünk kell tiszteletlen voltunkat Vele szemben.

Drága testvérem! Az örömhír ma az: Isten Atyaként megszólítható Jézus által. El tudjuk fogadni gyermekvoltunkat? El tudjuk fogadni az igazi szülői mintát, az atyai ház csodáját? El tudjuk fogadni mi Atyánknak a felséges Istent? Jézus által egymás mellé kerül a föld és a menny, a lent és a fent, a Mindenható abszolút távolsága és az Atya közelsége. Jézus által és Jézusban látjuk Isten nagyságát. Isten az a családfő, aki erejével és hatalmával mindent bölcsen elrendez. Isten mindig – még ma is – nagyobb és mégis „nincs messze egyikünkötől sem.” (ApCsel 17,27) Emberré lett, a legközelebb jött, hogy megmutassa nem távollevő, hanem közletről mindent látó Úr: „Isten gyermekeinek neveznek minket.” (Ijn 3,1) „Isten Krisztus által Atyánkká lett.” (Heidelbergi Káté 120. kérdés-felelet) Jézus visz bennünket az Atya elé.

Emellett: „a mennyekben van”: „Isten nagyobb a mi szívünknel, és mindent tud.” (Ijn 3,20), de „közel van Ő a megtört szívűekhez.” (Zsolt 34,19a) Isten nem függ a mi helyzetünktől, de mégis érdekli Őt a mi személyes és közösségi helyzetünk. A földi atya és a mennyei Atya között van különbség, de mégis többet és jobbat ad: „Melyik apa az közületek, aki fiának kígyót ad, amikor az halat kér tőle, vagy amikor tojást kér, skorpiót ad neki? Ha tehát ti gonosz létekre tudtok gyermekeiteknek jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle?” (Lk 11,12-13) Ez a reménységünk: Őhozzá

kiáltunk, aki a mi jelenvalóságunk felett áll. És mégis: A felséges Úr, az egek nagy Királya, valamit a hozzánk leereszkedő Atya egy és ugyanaz. Az egy igaz Isten nem ködbe veszett valóság, nem csak a múltat idéző jelenség, hanem valóságos Isten, és a Bennünket megmentő Fia velünk együtt mondja: „Mi Atyánk!” Ő nem önkényúr, de nem is szelídlelkű könnyező dédapa, hanem „a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja, és minden vigasztalás Istene.” (IKor 1,3) Ő minden mindenkben.

Végül a „Ti – Mi” kifejezi, hogy emberek között élünk. Jézus tanítványi közösségben gondolkodik, nem elkényeztetett egykékben. Az imádság közösségben történik és hangzik. Már Ézsaiás is úgy könyörög, ahogyan Jézus tanítja: „Uram, te vagy a mi atyánk, ősidőktől fogva megváltónknak nevezünk.” (Ézs 63,16b) Az a biztonság, hogy Ő a „mi Atyánk”, egybehív, összehív az imádkozás órájára, teljesen levetkőzteti az egyéni ember gátlásait, alázatra indít minden individualistát, és megerősíti az együvé tartozás tudatot és a kölcsönös segítségnyújtást Isten arca előtt. Amikor imádkozunk, mélyrehatóan tudatosulni kell bennünk annak a ténynek, hogy minden keresztyénnel közösséget vállalunk, sőt még a nem keresztyénekért is fohászkodunk.

Kedves Testvéreim! Hittel kérjük a mi mennyei Atyánkat mindarra, amire szükségünk van, mert Ő megszólítható. Imádkozzunk Őhöz, Aki Atyánkká lett Krisztusban! Ámen.

Utóima

„A Pártfogó pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, ő tanít majd meg titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek.” (Jn 14,26)

„Hát nem drága fiam-e Efraim, és nem kedves gyermekem-e? Valahányszor megfenyegetem, mégis mindig törődöm vele. A bensőm remeg érte, irgalmaznom kell neki - így szól az Úr.” (Jer 31,20)

„Még távol volt, amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott, nyakába borult, és megcsókolta őt.” (Lk 15,25b)

„Az igaz megérti a nincstelenek ügyét.“ (Péld 29,7)

„Mert nem igazságtalan az Isten, hogy elfeledkeznék a ti cselekedeteitekről és arról a szeretetről, amelyet az ő nevében tanúsítottatok, amikor a szenteknek szolgáltatok és most is szolgáltok.“ (Zsid 6,10)

Jézus mondja: Ti azért így imádkoztatok: Mi Atyánk...

Adakozás: „Viszonzásul pedig, mint gyermekeimhez szólok: tárjátok ki ti is szíveteket.“ (IIKor 6, 13)

Áldás: Istennek népe! „Ujjongó hangon mondjátok el, hirdessétek és terjesszétek a föld határáig! Mondjátok: Megváltotta az Úr szolgáját, Jákóbot!“ (Ézs 48,20)

Záró ének: 475. dicséret: „Imádkoztatok, és buzgón kérjetek...”